

9 oktober 2022 (28ste zondag van het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

Er zijn veel dingen die ik niet leuk vind. Ik hou niet van egoïsme. Ik hou niet van tonijn. Ik hou niet van Paris-Saint-Germain. Ik hou niet van de muziek van Olivier Messiaen.

Ik hou niet van mensen die 100km rijden op de middenstrook van de snelweg... Er zijn veel dingen waar ik niet van hou!

Van de domste tot de meest voor de hand liggende.

Degenen die ik durf te zeggen. En degene die ik voor mezelf houd.

En onder de dingen waar ik niet van houd —en die ik in deze preek met u wil delen— is er... onbeleefdheid! Ik ben zeker niet die enige. Ik moet bekennen dat het gebrek aan opvoeding en beleefdheid me irriteert! Het probleem is dat deze irritatie mij nog geen geleerd persoon maakt! Maar er is ook iets ingewikkelds aan beleefdheid. Is het niet *onbeleefd* om te zeggen dat iemand *onbeleefd* is. Volgens welke normen? Universeel? Cultureel? Persoonlijk?

Onder de vele vormen van onbeleefdheid is het onvermogen om dankjewel te zeggen. Ik vermoed dat de ouders in de gemeenschap het met me eens zullen zijn... Natuurlijk kun je iets geven, zonder een bedankje terug te verwachten. Maar men kan ook zijn tijd en energie geven, zonder er *iets* voor terug te krijgen! Niet eens een “dank je wel”.

Tien melaatsen lopen naar Jezus. Tien melaatsen zijn genezen. Slechts één zegt dank je wel... En het evangelie is ironisch: er zijn negen goede, vrome Joden en één slechte, ongelovige Samaritaan. En toch is het de laatste die bedankt. Misschien omdat hij zijn genezing niet zag als een recht, maar als een onverwachte genade! Daarom is wat het evangelie van deze zondag oproept geen simpele beleefdheid. Het soort

beleefdheid dat ons door onze ouders wordt doorgegeven en ons vraagt vriendelijk en welwillend te zijn.... Nee. Het evangelie wijst op iets wezenlijks en diepers in ons leven: de geest van *dankbaarheid*. Zoals Maria, die we deze week hebben gevierd. Zij die het beeld is van dankbaarheid, van het verwelkomen van Gods geschenk.

Dankbaarheid staat aan het begin van elke geloofstocht. Het maakt vertrouwen, relatie, openheid en luisteren mogelijk. Het oordeelt niet en ziet relaties niet als rechten maar als gaven. Dankbaarheid is het vermogen te aanvaarden dat wat wij zijn uiteindelijk niet van ons komt, maar van een Ander, van God. Dankbaarheid ontmantelt alle egoïsme. Alle “navelstaren”. Dankbaarheid plaatst het zwaartepunt van ons leven buiten onszelf. Het ontmantelt elk gevoel van bezit, van erkenning. Het herinnert ons eraan dat wat we zijn, we niet zelf en voor onszelf hebben opgebouwd! We zijn slechts gewone dienaren. Wij zijn “ontvangen” wezens. Wat we zijn, hebben we te danken aan mensen die ons voorgingen. Op onze ouders. Op degenen die ons hebben opgevoed, die ons hebben laten groeien. En ook al heeft het leven ons geen geschenk gegeven, dit leven dat door onze aderen stroomt behoort ons niet toe! Er is namelijk iets heel bevrijdends aan om je leven op te geven en het over te dragen aan iemand anders, aan God.

Het is dus een Samaritaan die terugkeert naar God om hem te bedanken. Hij is een slechte gelovige, die echter in de juiste houding staat! Hij keert terug naar zijn oorsprong, naar zijn schepper, naar wat hem draagt. Hij is niet *orthodox*, zoals de andere negen. Hij is in *orthopraxie*. Goed gedrag. En hij is degene die als voorbeeld wordt genomen!

En wij dan? Willen we orthodox zijn? Of in de juiste praktijk en houding staan? Zijn er geen momenten waarop we stiekem wachten op een woord van dankbaarheid jegens onszelf voor wat we gedaan hebben? Of dat we het moeilijk vinden om te danken? Laten we de tiende melaatse volgen. Ook al is het leven soms zwaar, laten we onze *ongevoeligheid*, onze *melaatsheid*, achterlaten om te erkennen wat we hebben ontvangen. En om te bedanken. Is dit niet de betekenis van elke Eucharistie? Amen.